

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **A. Z.**
narozený X, státní příslušník P. i. r.
pobytem Z. p. z. c. B., B., T. u B.
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem, se sídlem Dědinova
2011/19,
Praha 4
proti

žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018, č. j. KRPS-184175-29/ČJ-2018-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 21. 6. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž dobu jeho zajištění stanovil na 120 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce předně namítl, že od samého počátku nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců a žalovaný dle jeho mínění překročil při aplikaci

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

tohoto ustanovení meze správního uvážení, neboť podle výkladu žalovaného by bylo možné zajistit každého cizince, kterému bylo uloženo správní vyhoštění či doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, což nebylo vůlí zákonodárce. Na podporu své argumentace žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005-59, kde soud uvedl, „že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda v případě žalobkyně bylo konkrétně zkoumáno nebezpečí, že by mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právní argumentací obsaženou v odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu v tom smyslu, že toto nebezpečí musí být konkrétně zdůvodněno, a nestačí pouze odkaz na hrozící správní vyhoštění, neboť v takovém případě by bylo možné zajistit každého cizince, jemuž správní vyhoštění hrozí. Takovou právní konstrukci však ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. neobsahuje. Je pochopitelné, že rozhodnutí o zajištění cizince vydává policejní orgán v časové tísní, což s sebou jistě nese určité zestručnění odůvodnění takového rozhodnutí, nelze však přehlédnout, že tímto rozhodnutím omezuje osobní svobodu cizince, a proto konkrétní skutečnosti zde (stejně jako v řízení trestním při rozhodnutí o vzetí do vazby) být musí. (...) Pokud však jde o podmínku druhou, tj., že je nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, ta podle názoru Nejvyššího správního soudu v dané věci splněna nebyla. Skutečnost, že žalobkyně vstoupila na území České republiky mimo hraniční přechod a pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, jakož i to, že nedisponuje finančními prostředky, nelze bez dalšího považovat za relevantní důvod pro zajištění cizince. Ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které uvádí deklaratorní výčet skutečností, odůvodňujících nebezpečí, že cizinec bude v budoucnu mařit výkon správního rozhodnutí, nebo narušovat veřejný pořádek na území České republiky, zřetelně míří především na případy, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, a dále na případy, kdy je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států. Žalobkyně však přicestovala do České republiky poprvé a tedy se zde v minulosti žádného porušení zákona o pobytu cizinců dopustit nemohla (pod tímto zorným úhlem je třeba vnímat také ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 – „překročí-li cizinec státní hranice mimo hraniční přechod“), a z obsahu napadeného rozhodnutí žalované, ani z obsahu spisu, nevyplývalo, že by žalobkyně byla evidována v evidenci nežádoucích osob, nebo je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.“

3. Mimo uvedeného žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedených důkazech, a označil je za spekulativní konstrukt.
4. Na závěr žalobce namítl, že žalovaný měl přistoupit k uložení mírnějšího opatření.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce byl dne 14. 6. 2018 v 11:30 hod dle ustanovení § 27/1 d zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v Nádražní ulici v obci Velim při pátrací akci uskutečněné policejními hlídkami po telefonickém oznámení pracovníka firmy B. A., který při odplachtování úložného prostoru nákladního vozidla jedoucího z Řecka u nákladové rampy spatřil čtyři muže snědé pleti, kteří vyskočili z úložného prostoru a běželi směrem k Nové Vsi. Dle zaslaného popisu byl žalobce zajištěn policejní hlídkou, neboť neprokázal svou totožnost a oprávněnost pobytu na území České republiky předložením platného dokladu totožnosti a předložením platného povolení k pobytu či víza. Žalobce byl následně eskortován na útvar žalovaného, kde byly provedeny identifikační úkony, kterými se nepodařilo ověřit jeho

totožnost, současně nebylo zjištěno, že by byl cizinec žadatelem o mezinárodní ochranu v některém ze členských států Evropské unie. S žalobcem byl dne 14. 6. 2018 v 18:30 hodin sepsán protokol o podání vysvětlení ve smyslu § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za přítomnosti tlumočníka do urdušského jazyka, neboť žalobce prohlásil, že českému jazyku nerozumí slovem ani písmem. Žalobce po poučení o svých právech do protokolu uvedl, že se cítí zdrav a schopen vypovídat, potvrdil, že porozuměl důvodu, proč je s ním protokol sepisován. Nežádal být zatupován právním zástupcem a ani si nezvolil zmocněnce, který by jej v řízení zastupoval. Do protokolu uvedl, že se jmenuje A. Z., narodil se dne ... a je státním příslušníkem Pákistánu. Jako adresu svého trvalého pobytu a zároveň jako svou doručovací adresu uvedl O. B., S., S., P.. Vypověděl, že žil v městě S. se svojí matkou a rodinou u svého bratra, od konce roku 2014 do poloviny roku 2017 žil v Saudské Arábii. Cestovní pas nechal v Řecku u svého kamaráda, neboť slyšel, že je lepší cestovat bez dokladu, jinak by ho policie vrátila ihned do Pákistánu a to on nechce. Cestu z Pákistánu započal v červnu 2017, jel sám z Pákistánu do Íránu, poté do Turecka a následně do Řecka. Tam se snažil opakovaně překročit hranice a byl opakovaně zadržen policií a vrácen do Turecka, hranici překročil až na šestý pokus. Většinou chodil pěšky, někdy jel dodávkou. Platil za cestu do Istanbulu 150 000 Pákistánských rupií, v květnu odjel do Makedonie a poté do Srbska, tam byl asi dva týdny v uprchlickém táboře. Z Makedonie do Srbska šel pěšky a zaplatil převaděčům 650 EUR. Poté potkal Afghánce H., který mu nabídl cestu do Evropy za 1000 EUR, tak souhlasil a zaplatil, tento muž mu zařídil nástup do nákladového prostoru kamionu s dalšími třemi muži a slíbil, že kamion jede do Německa. Po třech dnech, když kamion končil svoji cestu a couval, vyskočili z přívěsu a utekli. Všichni mysleli, že jsou v Německu. Pak byli chyceni policií na nádraží. Z Pákistánu odcestoval kvůli problémům s rodiči své přítelkyně, kteří jsou bohatí, jejich vztah si nepřáli a chtěli ho zabít. Dodal, že si je plně vědom, že se na území České republiky nachází bez platného víza v rozporu se zákony, ale nevěděl, že pojedje přes tuto zemi. Cíl cesty je Německo, kde legálně žije jeho bratr, s nímž není v kontaktu rok a půl. Rád by v Německu pracoval, ačkoliv německy neumí, a proto požádal o propuštění, aby se mohl dostat do Německa. Protokol byl ustanoveným tlumočníkem cizinci přečten a přetlumočen, s jeho obsahem souhlasil, nežádal změn, oprav ani doplnění v něm, což stvrdil svým podpisem.

6. Žalovaný dále doplnil, že s žalobcem bylo téhož zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a při výslechu žalobce zopakoval skutečnosti z již provedeného protokolu o podání vysvětlení. Nepřál si nic doplnit, opravit a podpisem stvrdil jeho správnost. Na žádost žalovaného ze dne 14. 6. 2018 Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky závazným stanoviskem ze dne 15. 6. 2018 podle § 120a zákona o pobytu cizinců potvrdilo, že vycestování žalobce do domovského státu, Pákistánské islámské republiky, je možné.
7. Na základě zjištěných skutečností žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, přičemž dobu zajištění stanovil dle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na dobu 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalobci bylo rozhodnutí o zajištění doručeno dne 15. 6. 2018, v přítomnosti tlumočníka do jazyka urdu. Žalobce byl dne 15. 6. 2018 umístěn do Z. p. z. c. B..
8. Žalovaný upozornil, že dne 16. 6. 2018 žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková podal žádost o mezinárodní ochranu a rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky,

Odboru azylové a migrační politiky, byl zajištěn do 15. 8. 2018. Na základě tohoto rozhodnutí bylo žalovaným v souladu s ustanovením § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zajištěn žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ukončeno, a tudíž k zásahu do jeho osobní svobody na základě napadeného rozhodnutí již nedochází.

9. K námitce žalobce, že mělo být použito mírnějších opatření, žalovaný uvedl, že dle jeho závěrů žalobci nepostačovalo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, známé a ani žádné blízké a ani nezná žádnou adresu na území České republiky, a tudíž by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by v tomto případě bylo neúčelné a nedostačující. Žalovaný rozvedl, že žalobce nebyl schopen oznámit adresu místa pobytu na území České republiky. Původně ani neměl v úmyslu v České republice pobývat, přicestoval sem společně se třemi dalšími muži v návěsu kamionu. Kdyby nákladní vůz neskončil svoji cestu ve městě Velim, jeho cílovou destinací by bylo Německo. Jelikož není Česká republika zemí, kde chtěl cizinec pobývat, a ani tak neměl v úmyslu splnit svou zákonnou povinnost do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území nahlásit na policii místo pobytu na území (§ 98 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), bylo by dle žalovaného nemožné ověřit pobyt cizince pobytovou kontrolou. Žalobce navíc nemá cestovní doklad ani vízum a nemá možnost v České republice získat jakékoliv zaměstnání a opatřit si tak nějaké finanční prostředky k dalšímu pobytu, případně k vycestování z území České republiky. Neuvedl ani, že by v současné době nějaké finanční prostředky měl, pouze značnou sumu utratil za zprostředkování cesty do Německa. Není tedy zřejmé, že by zde byly osoby, na které by se mohl ohledně finanční pomoci obrátit, a proto žalovaný dovodil, že žalobce ani žádná jiná osoba nejsou schopni složit finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním výši ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákon o pobytu cizinců. Ze zjištěných skutečností dle žalovaného zároveň plyne, že neexistuje záruka, že by se žalobce ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákon o pobytu cizinců osobně hlásil policii ve stanovené době, neboť jeho zájmem je migrovat dále do cílové země.
10. Žalovaný na závěr uvedl, že se zabýval i otázkou přiměřenosti a realizovatelnosti. Zohlednil zejména závažnost protiprávního jednání žalobce spočívající v nerespektování právních norem na úseku pobytu cizinců, jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území České republiky bez platného víza a bez platného cestovního dokladu a bez zdravotního pojištění, které bylo jednoznačně prokázáno. Vzhledem k tomu, že žalobce přes území České republiky pouze projížděl do Německa, na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, příbuzné či osoby blízké, nemá k České republice žádné ekonomické, společenské, kulturní ani jiné vazby, uzavřel, že nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
11. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

12. Z úředního záznamu ze dne 14. 6. 2018 plyne, že po telefonickém hlášení pracovníka společnosti B. A. o útěku 4 mužů snědé pleti z návěsu kamionu jedoucího z Řecka při odplachtování, kteří utekli směrem k nádraží, byly hlídkami tyto osoby nalezeny na vlakovém nádraží V.. Mezi nimi byl hlídkou kontrolován žalobce, který nepředložil žádné

vízum či povolení k pobytu, pouze sdělil, že se jmenuje A. Z., narodil se dne ... a je státním příslušníkem Pákistánu.

13. Podle protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 6. 2018 se žalobce jmenuje A. Z., narodil se dne ... a je státním příslušníkem Pákistánu. Žil ve městě S. se svou matkou a rodinou svého bratra. Od konce roku 2014 do poloviny roku 2017 žil v Saudské Arábii. Svůj cestovní pas nechal v Řecku u kamaráda, protože slyšel, že by jej díky němu mohla policie po zadržení hned vrátit do Pákistánu. Žalobce popsal, že z Pákistánu odcestoval v červnu 2017 do Turecka a následně do Řecka, kde se několikrát neúspěšně pokusil překonat hranice, ale byl vrácen do Turecka. Pošesté uspěl a v květnu 2018 odjel do Makedonie a posléze do Srbska, kde strávil dva týdny v uprchlickém táboře. Potkal tam Afgánce H., který mu slíbil cestu do Evropy za 1000 EUR. Žalobce souhlasil, zaplatil a spolu s dalšími třemi muži vlezl pod plachtu kamionu, který měl dle H. jet do Německa. Po třech dnech kamion začal couvat, otevřela se plachta, všichni vyskočili a utíkali pryč na nádraží v domnění, že jsou v Německu. Na dotaz policie uvedl, že z Pákistánu odcestoval proto, že bohatá rodina jeho přítelkyně nesouhlasila, aby byli svoji, a chtěli jej zabít. Dodal, že si je vědom, že se v České republice nachází nelegálně, ale netušil, že pojede přes Českou republiku. Jeho cílovou zemí je Německo, kde si chce najít práci. Německy sice neumí, ale má tam bratra (pobývajícího v zemi legálně). Na bratra ztratil kontakt, takže již nejsou rok a půl v kontaktu. Na závěr požádal, aby byl propuštěn, neboť je na cestě přes rok a potřebuje se dostat do Německa, které je jeho cílovou zemí.
14. Dne 14. 6. 2018 bylo žalobci oznámeno zahájení řízení ve věci správního vyhoštění, přičemž žalobce vlastnoručním podpisem stvrdil, že tlumočenému poučení porozuměl a že převzal stejnopis oznámení. Svou výpověď při podání vysvětlení žalobce zopakoval při výslechu konaném dne 14. 6. 2018.
15. Dne 14. 6. 2018 žalovaný požádal o stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, závazným stanoviskem ze dne 15. 6. 2018 potvrdilo, že vycestování žalobce do Pákistánu je možné.
16. Napadeným rozhodnutím byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 120 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný dovodil, že absence jakýchkoli vazeb žalobce na území České republiky a jeho dosavadní jednání vylučuje účinné uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování cizince. Podle žalovaného existuje nebezpečí, že by žalobce zmařil realizaci správního vyhoštění, neboť vědomě započal svou cestu bez cestovního dokladu, aby nemohla být zjištěna jeho skutečná totožnost, cestoval bez jakéhokoliv oprávnění v kterékoliv zemi, a pokud by nedošlo k jeho zajištění, chtěl nadále pobývat na území České republiky a bez oprávnění překročit hranice na území Německa. S přihlédnutím ke složitosti přípravy vyhoštění (zajištění cestovního dokladu, komunikace s domovským státem) žalovaný stanovil dobu zajištění na 120 dní.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

17. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.

18. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení jednání, neboť žalobce nenavrhl, aby se ve věci konalo jednání, a soud neshledal jednání ve věci nezbytným.
19. Soud předně konstatuje, že ukončení zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí není relevantní, neboť Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20, 3681/2018 Sb. NSS, konstatoval, že ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (stanovující povinnost soudu zastavit řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění v případě ukončení zajištění podle takového rozhodnutí) je pro rozpor s čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí a s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie neaplikovatelné. Soud proto v souladu s uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu přikročil k posouzení podané žaloby, přestože žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že zásah do osobní svobody žalobce již na základě napadeného rozhodnutí netrvá, neboť žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a byl zajištěn podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů.
20. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že nebyly splněny podmínky aplikace ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve které žalobce svou argumentaci podepřel názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005-59. Z napadeného rozhodnutí, jakož i protokolu o pohovoru ze dne 14. 6. 2018 nicméně plyne, že situace žalobce není obdobná případu řešenému Nejvyšším správním soudem. Žalobce explicitně deklaroval svůj úmysl dostat se do Německa, které označil za svou cílovou zemi, a tedy nevyčkat realizace správního vyhoštění, nýbrž pokračovat v nelegálním pobytu na území České republiky do okamžiku nelegálního přechodu na území Spolkové republiky Německo. Jelikož žalovaný obavu z maření, respektive stěžování realizace správního vyhoštění v napadeném rozhodnutí opřel právě o tato skutková zjištění, neshledal soud v jeho úvaze žádné nedostatky, a naopak jeho závěr shledal plně podložený a zcela správný. Soud mimo to ze správního spisu ověřil, že žalobci bylo dne 14. 6. 2018 osobně předáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci vyhoštění, a tudíž je zřejmé, že obě podmínky aplikace ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy, že 1) cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci vyhoštění a že 2) existuje nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, byly v předmětném případě splněny. Námitka žalobce není důvodná.
21. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedených důkazech, soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal výpověď žalobce ze dne 14. 6. 2018, z níž v napadeném rozhodnutí vycházel, a tudíž soud shledal úvahy žalovaného plně podložené. Námitka žalobce není důvodná.
22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný měl přistoupit k uložení mírnějšího opatření. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal,

z jakých důvodů shledal v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování neúčelným a nedostačujícím. Žalobce neuvedl, že by měl u sebe prostředky na složení finanční záruky, či že by ji za něj mohly složit jiné osoby, a podle žalovaného je z jeho dosavadního jednání zřejmé, že by se nehlásil policii ve stanovené době či neohlásil adresu, kde bude pobývat. Soud nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenává, že z výpovědi žalobce jasně plyne, že jeho zájmem je nelegálně vstoupit do Spolkové republiky Německo, tedy na území jiného členského státu, a tudíž je podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování vyloučeno. Soud tedy shledal postup žalovaného zcela správným.

23. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
24. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. srpna 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.